



# ΑΡΒΑΝΑ

τεύχος 0 - Απρίλιος '15



## Αρβάλα: Φασαρία, αναστάτωση, χαμός, ο ένας πάνω στον άλλο, χαβαλές.

Μια λέξη, πολλές σημασίες. Έτσι και το fanzine που κρατάτε στα χέρια σας φτιάχτηκε για να δημιουργήσει φασαρία από το πρώτο αυτό τεύχος, για να προκαλέσει χαμό με την δύναμη των ιδεών του και για να δείξει ότι είναι εύκολο να ανάψεις φωτιές με μικρές διανοητικές σπίθες έτοιμες να πάρουν αρβάλα όλους τους μουχλιασμένους εγκεφάλους που συναντάμε γύρω μας.

*ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική & μερική.*

Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στο email: [arvala@espiv.net](mailto:arvala@espiv.net)

[arvala.espivblogs.net](http://arvala.espivblogs.net)



ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ	3
ΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ	5
ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΛΥΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ	8
ΑΛΙΜΟΝΟ Σ' ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΓΕΛΑΝΕ ΕΔΩ	10
ΤΟ ΠΕΡΙ ΓΙΑΚΟΥΜΑΚΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ	11
ΚΑΛΑΜΑΤΑ:21	12
ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΑΝΟΙΓΕΙ ΕΝΑ ΣΧΟΛΕΙΟ, ΚΛΕΙΝΕΙ ΜΙΑ ΦΥΛΑΚΗ	14

## ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ

### ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ



Το στρατόπεδο συγκέντρωσης ή “στρατόπεδο φιλοξενίας” είναι τόπος, όπου κρατείται μεγάλος αριθμός ανθρώπων, που εγκλείεται συνήθως χωρίς δίκη και με συνοπτικές διαδικασίες, λόγω εθνικών ή θρησκευτικών και πολιτικών πιστεύω. Τα πιο γνωστά στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι αυτά που οργάνωσαν οι Ναζί όταν ανέλαβαν την

εξουσία στη Γερμανία, το 1933, και επαύξησαν κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, με σκοπό κυρίως την φυσική εξόντωση των Εβραίων της Ευρώπης αλλά και την κράτηση όλων των αντιπιθεμένων στο Ναζιστικό καθεστώς.

Η Ιστορία για ακόμα μια φορά επαναλαμβάνεται στην σύγχρονη Ευρωπαϊκή Ελλάδα, αλλά και σε αρκετές άλλες χώρες που συνορεύουν με τον “εξω-ευρωπαϊκό” κόσμο, με την δημιουργία κλειστού τύπου κέντρων κράτησης, 15 περίπου στη χώρα μας, στα οποία κρατούνται αυτή τη στιγμή 5000 περίπου άτομα, εκ των οποίων περίπου οι μισοί (2400) είναι ανήλικοι. Η πρόσβαση τους στη διαδικασία ασύλου καθυστερεί συστηματικά ή και τους αποκρύπτει, προβλήματα υγείας, περιθάλψης, θέρμανσης διατροφής σημειώνονται καθημερινά ενώ συχνές είναι οι περιπτώσεις απάνθρωπης μεταχείρισης και εξευτελισμού εκ μέρους των αρχών. Μόλις στις 10/2 άφησε την τελευταία του πνοή Αφγανός πρόσφυγας στο νοσοκομείο Σωτηρία, ο οποίος κρατούταν στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Αμυδαλέζας, καθώς βρισκόταν σε κρίσιμη κατάσταση από λοίμωξη στο αναπνευστικό. Στις 11/2 μετανάστης από την Υεμένη αυτοκτόνησε στα κρατητήρια της διεύθυνσης αλλοδαπών Θεσσαλονίκης. Στις 13/2 μετανάστης από το Πακιστάν αυτοκτόνησε στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Αμυδαλέζας. Και αυτές είναι λίγες από τις κρατικές δολοφονίες που έχουν καταφέρει να φτάσουν στα αυτιά μας.

Ο Σύριζα προεκλογικά διαλαλούσε το κλείσιμο των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Σήμερα δύο μήνες μετά, έχει απλά καταφέρει να αποσυμφορίσει σταδιακά την συγκέντρωση των μεταναστών σε αυτά, αλλά ούτε τα έχει καταργήσει, όπως είχε δεσμευτεί, ούτε φαίνεται να έχει κάποια πρόταση ή κάποιο σχέδιο για όλους αυτούς τους ανθρώπους. Πετάει για ακόμα μια φορά το μπαλάκι στις δομές αλληλεγγύης και στις ΜΚΟ για να ενισχύσουν όλους αυτούς τους πρόσφυγες και θάβει τις όποιες προσδοκίες των ψηφοφόρων του για κράτος πρόνοιας βιαστικά κάτω από το χαλάκι.

Για εμάς τέτοιοι χώροι εμπνευσμένοι από άλλες εποχές, δεν βελτιώνονται, απλά

**ΓΚΡΕΜΙΖΟΝΤΑΙ...**

Στην Ελλάδα οι μετανάστες  
 φοβούνται περισσότερο απ' τους ποιητές  
 Φοβούνται, ας πούμε, τα κύματα  
 Τα ποδήλατα  
 Τα μπαλκόνια  
 Ασήμαντα πράγματα  
 Κι όμως αυτοί φοβούνται  
 Φοβούνται και τα χαντάκια  
 Τις μηχανές  
 Τους πανηγυρισμούς  
 Τις βραδινές ώρες που οι ποιητές παίρ-  
 νουν το δείπνο τους  
 Αυτοί φοβούνται  
 Μη χτυπήσει ξαφνικά η πόρτα  
 Και την ώρα του φρούτου αυτοί φοβού-  
 νται  
 Μην συναντήσουν  
 Τις γυναίκες με τους σκύλους  
 Ακόμα, φοβούνται τα ύψη  
 Τους λιμενικούς  
 Τους συνοριοφύλακες  
 Καθώς και τις σφαίρες της Frontex  
 Τον ήχο της μοτοσυκλέτας  
 Και το βιτριόλι  
 Φοβούνται επίσης στο λεωφορείο  
 Φοβούνται στο μετρό  
 Φοβούνται στο ταξί  
 Φοβούνται στη δουλειά  
 Φοβούνται στην πόλη  
 Φοβούνται στην επαρχία



Φοβούνται και τα αφεντικά  
 Κυρίως τα αφεντικά!  
 Φοβούνται τους λοστούς  
 Τις αλυσίδες  
 Τις σιδηρογροθιές  
 Και τα σπασμένα μπουκάλια  
 Φοβούνται τα μαχαίρια  
 Και την ώρα που οι ποιητές κοιμούνται  
 Αυτοί φοβούνται  
 Μην πεθάνουν  
 Στις ράγες του τραίνου  
 Κυνηγημένοι  
 ...  
 Μη φοβάστε πια  
 Για 'σας  
 Δεν θα γράψουν  
 Ποτέ  
 Οι ποιητές  
 (Ποίημα αγνώστου που γράφτηκε αμέσως  
 μετά τις γνωστές δηλώσεις της ποιήτριας  
 Κικής Δημουλά για τους μετανάστες)



ο ι ε λ ε υ  
θ ε ρ ο ι φ  
υ λ α κ ι σ  
μ ε ν ο ι \*

Υπάρχει ένα σύνθημα, στις πορείες θα το ακούσεις, που λέει: “αν δεν αντισταθούμε σ’ όλες τις γειτονιές, οι πόλεις μας θα γίνουν μοντέρνες φυλακές”.

Ωραίο σύνθημα, μα άτοπο. Γιατί οι πόλεις μας δεν θα γίνουν, αφού ήδη είναι φυλακές. Μάλλον...οι πόλεις είναι τα κελιά. Φυλακή είναι ο τρόπος που, χωρίς να έχουμε επιλέξει, ζούμε. Κι αν βρείτε κάποιον να σας το αρνείται, ρωτήστε τον αν έχει την επιλογή να βγει απ’ αυτόν τον τρόπο ζωής και να ζήσει όπως το φαντάζεται, ή τουλάχιστον το φανταζόταν, όταν ήταν παιδί. Αυτό είναι τελικά και το μόνο θετικό της υπόθεσης. Διότι το ζήτημα δεν είναι να αποδράσουμε απ’ το Αλκατράζ, αλλά να το γκρεμίσουμε...

Προτού όμως το επιχειρήσουμε αυτό, να μην ξεχάσουμε αυτούς που το τόλμησαν πριν από μας. Αυτούς, που για τις επιλογές τους σαπίζουν στα κελιά της δημοκρατίας. Στις πραγματικές φυλακές. Τις φανερές. Όχι τις αόρατες. Που τους μπουντρούμιασαν όμως οι ίδιοι νόμοι, οι ίδιες δομές που ισχύουν για όλους μας... σχεδόν.

Απ’ τις 2 Μαρτίου τα μέλη του Δ.Α.Κ.(ΔΙΚΤΥΟ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ) Αντώνης Σταμπούλος, Τάσος Θεοφίλου, Φοίβος Χαρίσης, Αργύρης Ντάλιος και Γιώργος Καραγιαννίδης μαζί με τους Δημήτρη Κουφοντίνα, Νίκο Μαζιώτη και Κώστα Γουρνά, βρίσκονται σε απεργία πείνας. Στην ανακοίνωσή τους, μεταξύ άλλων γράφουν:

«...Όλα κατακτιούνται με αγώνες. Αν στις φυλακές σήμερα μπορούμε να έχουμε βιβλία, τηλεόραση, ελεύθερη τηλεφωνική επικοινωνία, άδειες, αναστολές, αν δε μας χτυπάνε οι δεσμοφύλακες, το οφείλουμε στις αιματηρές εξεγέρσεις και τις απεργίες πείνας παλιότερων κρατουμένων. Σήμερα είναι η δικιά μας ώρα να παλέψουμε και να κερδίσουμε. Ήρθε η ώρα να μειωθούν οι εξωφρενικές ποινές που αφειδώς μοιράζονται, να δίνονται υποχρεωτικά οι άδειες και οι αναστολές στο τυπικό όριο, να μειωθεί η ισόβια σε 12 χρόνια υποχρεωτικής έκτισης και 4 χρόνια μεροκάματα, να δίνεται η αναστολή στα 2/5 έκτισης στις υπόλοιπες ποινές, να μειωθεί ο χρόνος προφυλάκισης στους 12 μήνες, να υπάρχει η δυνατότητα χρήσης internet, να μετατραπούν τα επισκεπτήρια σε ελεύθερα, να εξασφαλιστεί η ερωτική συνεύρεση...

...Να μην ξαναχτιστούν φυλακές αισθητηριακής απομόνωσης...Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών πρέπει να κλείσουν...

...Η φυλακή και η καταστολή γενικότερα αποτελεί έναν από τους βασικούς πυλώνες του καπιταλιστικού συστήματος. Από τη στιγμή, που ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού δεν μπορεί να απορροφηθεί στην παραγωγική και καταναλωτική διαδικασία, η διαχείριση τους μπορεί να γίνει μόνο κατασταλτικά.

Η αποτελεσματική κατασταλτική διαχείριση επέβαλε τη δημιουργία ειδικών καθεστώτων εξαίρεσης οριοθετώντας παράνομες πράξεις σ' ένα ειδικό νοηματικό πλαίσιο. Πράξεις που δεν αντιμετωπίζονται ανάλογα με τη συγκεκριμένη ποινική βαρύτητά τους, αλλά ανάλογα με την επικινδυνότητά τους για την εύρυθμη καθεστωτική λειτουργία. Σε αυτό το καθεστώς εξαίρεσης εντάσσεται η αντιμετώπιση του εσωτερικού εχθρού (με την εφαρμογή του «τρομονόμου» για τους κατηγορούμενους για ένοπλη πάλη και του «κουκουλονόμου» για όσους συλλαμβάνονται μετά από συγκρούσεις σε πορείες), του λεγόμενου «οργανωμένου εγκλήματος» ή καλύτερα της «μαύρης» καπιταλιστικής λειτουργίας, των μεταναστών, οι οποίοι πλέον κρατούνται χωρίς τη διάπραξη κάποιου αδικήματος, αλλά απλώς λόγω της ύπαρξής τους. Των χούλιγκαν που διώκονται με ειδικούς αθλητικούς νόμους, των γυναικών που στιγματίστηκαν ως μάστιγα για την κοινωνία κι ο κατάλογος μπορεί να συνεχιστεί. Ό,τι εν δυνάμει μπορεί να προκαλέσει κλυδωνισμούς στην αποτελεσματική συστημική λειτουργία αντιμετωπίζεται με κάποια ειδική ρύθμιση...

...Ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του καθεστώτος εξαίρεσης είναι η αρχικά πιλοτική εφαρμογή του κι η μετέπειτα συνεχόμενη διεύρυνσή του. Παράδειγμα η εφαρμογή του άρθρου 187 που αρχικά αφορούσε κάποιες δεκάδες κρατούμενων και πλέον μ' αυτό κατηγορείται περίπου το 30% του συνολικού αριθμού των εγκλείστων. Η εφαρμογή των φυλακών τύπου Γ είναι ένα άλλο παράδειγμα, όπου εκτός από όσους ορίζονται αρχικά ως κρατούμενοι τύπου Γ (κατηγορούμενοι με τα άρθρα 187 και 187Α) οποιοσδήποτε απείθαρχος φυλακισμένος μπορεί να οριστεί επικίνδυνος και να μεταχθεί εκεί...»

### **Οι απεργοί απαιτούν:**

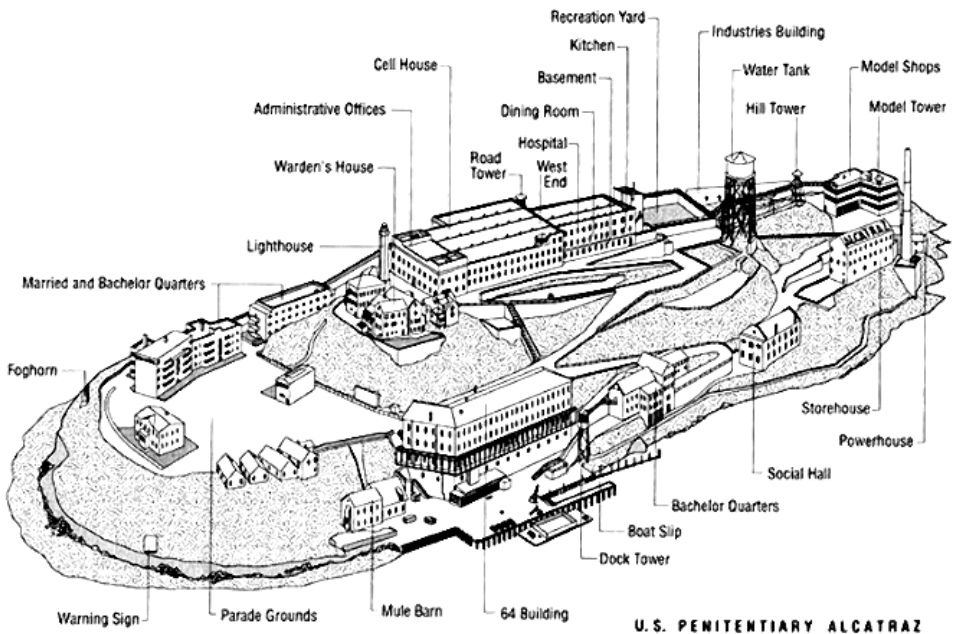
- Κατάργηση του άρθρου 187, περί εγκληματικής οργάνωσης
- Κατάργηση του άρθρου 187Α, περί τρομοκρατικών πράξεων
- Κατάργηση της επιβαρυντικής διάταξης για την πράξη που τελέστηκε με καλυμμένα χαρακτηριστικά («κουκουλονόμο»)
- Κατάργηση του νομικού πλαισίου που ορίζει τη λειτουργία των φυλακών τύπου Γ. την κατάργηση της εισαγγελικής διάταξης που επιβάλλει τη βίαιη λήψη του DNA
- την πρόσβαση κι ανάλυση του γενετικού δείγματος από πραγματογνώμονα βιολόγο της εμπιστοσύνης τους κατηγορουμένου, αν το επιθυμεί
- την κατάργηση της ανάλυσης δειγμάτων που εμπεριέχεται μίγμα γενετικού υλικού άνω των δύο ατόμων

την άμεση απελευθέρωση του Σάββα Ξηρού προκειμένου να μπορεί να λάβει τη νοσηλεία που χρειάζεται.

Ταυτόχρονα, απεργία πείνας ξεκίνησαν και τα φυλακισμένα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς: Μαυρόπουλος Θεόφιλος, Νικολόπουλος Γεώργιος, Νικολόπουλος Μιχάλης, Αργυρού Παναγιώτης, Μπολιάνο Δαμιανός, Χατζημιχαλάκης Χαρίλαος, Τσάκαλος Χρήστος, Πολύδωρας Γεώργιος, Τσάκαλος Γεράσιμος και Οικονομίδου Όλγα καθώς και η Σπυροπούλου Αγγελική.

Αφορμή είναι η δίωξη της μητέρας των αδερφών Τσάκαλου και της συντρόφου του Γεράσιμου και αναφέρουν:

*"Δεν πρόκειται να κάτσουμε με σταυρωμένα τα χέρια και να βλέπουμε να κανιβαλίζουν τους συγγενείς μας και τους φίλους τους. Η Αντιπρομοκρατική ξεπέρασε τα όρια. Οι αντίπαλοι της είμαστε εμείς, και όχι οι συγγενείς μας. Ως εδώ, λοιπόν. Από σήμερα, 2/3, ξεκινάμε απεργία πείνας μέχρι θανάτου για να προστατεύσουμε τους συγγενείς μας και τους φίλους τους, ώστε να μη μπουν φυλακή. Όλη η ευθύνη είναι δικιά μας, και μόνο εμείς θα τη σηκώσουμε. ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ! Αν βάλουν αυτούς στη φυλακή, προτιμάμε να διαλέξουμε το θάνατο..."*



Η κατάληψη των γραφείων του ΣΥΡΙΖΑ και του ρ/φ σταθμού "Στο Κόκκινο" είναι κάποιες από τις κινητοποιήσεις ανάδειξης του ζητήματος όπως και η αλληλέγγυα στάση των Τούρκων πολιτικών κρατουμένων στις ελληνικές φυλακές, οι οποίοι ξεκίνησαν στις 11/3 κυλιόμενη απεργία πείνας στηρίζοντας όλα τα αιτήματα.

Η ΑΡΒΑΛΑ με τη σειρά της εύχεται καλή δύναμη και κουράγιο, ως τη λευτεριά.

Για τους "μέσα"...και τους "έξω".

## ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

Ο ρόλος του κράτους στον καπιταλισμό είναι γνωστός: διαμεσολαβεί ανάμεσα στις κοινωνικές ομάδες, που ανταγωνίζονται μεταξύ τους, με σκοπό τη διατήρηση της κοινωνικής ειρήνης στη βάση ενός «κοινωνικού συμβολαίου». Ποιες είναι οι ομάδες που ανταγωνίζονται; Ποιος επιβάλλει τους όρους του συμβολαίου αυτού; Πόσο ουδέτερο είναι το κράτος;

Από την μία βρίσκονται οι εργαζόμενοι, δηλαδή εκείνοι, που πουλάνε την παραγωγική τους ικανότητα για να κερδίσουν το φαί που τρώνε, τη ζωή τους. Από την άλλη είναι τα αφεντικά, που αγοράζουν παραγωγική ικανότητα για να πλουτίσουν ακόμα περισσότερο. Και στη μέση... το κράτος: παρεμβαίνει για να εξασφαλίσει ότι τα αφεντικά θα έχουν όλο το πεδίο ελεύθερο να αγοράζουν την εργατική δύναμη σε όσο το δυνατό χαμηλότερη τιμή - και μάλιστα σε συνθήκες κρίσης του καπιταλισμού, οπότε τα πράγματα οξύνονται- αν είναι δυνατόν και τσάμπα (βλ. απλήρωτες υπερωρίες ή και απλήρωτη εργασία). Ταυτόχρονα, με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του και την «δικαιοσύνη» του φροντίζει ώστε να μην σηκώνουν κεφάλι οι καταπιεσμένοι

Γιατί «όλοι πρέπει να βάλουμε πλάτη» να ξεπεράσει το κεφάλαιο την κρίση του, ώστε να μας ξαναδώσει κανένα ψίχουλο, από τα κέρδη που του αποδίδουν οι δικές μας «πλάτες». Κι αν έτσι έχουν τα πράγματα, είμαστε καταδικασμένοι σε αιώνια μισθωτή σκλαβιά για ένα κομμάτι ψωμί;



**ΟΡΓΑΝΩΝΟΥΜΕ ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ  
ΤΙΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΗΝ  
ΕΡΓΑΣΙΑ, ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ, ΤΗ  
ΓΕΙΤΟΝΙΑ .**

**ΠΡΟΚΑΛΟΥΜΕ ΡΩΓΜΕΣ  
ΣΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΗΣ  
ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ ΜΕΧΡΙ  
ΤΗΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ  
ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΚΡΑΤΟΥΣ  
ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ.**

Μέσα στο ζόφο του ατομικισμού και του φόβου στους χώρους δουλειάς, ξεπηδούν συλλογικοί αγώνες, που μας υπενθυμίζουν, ότι ο δρόμος της αυτό-οργάνωσης, της συλλογικής δράσης και της

ταξικής αλληλεγγύης είναι ο μόνος τρόπος, για να ανακόψουμε την επίθεση των αφεντικών απέναντι στα εργατικά δικαιώματα, ώστε να μην μετατραπούμε σε υποζύγια, με το βλέμμα πάντα στραμμένο στην ολοκληρωτική καταστροφή του καπιταλισμού και την κοινωνική απελευθέρωση.



★ Το μαχητικό σωματείο των εργαζομένων της WIND προχώρησε σε 48ωρη απεργία στις 4 και 5 Μαρτίου, με τους εργαζόμενους της VODAFON να πραγματοποιούν 24ωρη απεργία μία μέρα πριν, στις 3 Μαρτίου. Οι απεργίες είχαν μεγάλη συμμετοχή και τα κεντρικά κτίρια των εταιριών παρέμειναν κλειστά. Οι προσπάθειες εκφοβισμού και ποινικοποίησης της απεργίας έπεσαν στο κενό. Οι εργαζόμενοι απαιτούν την υπογραφή συλλογικών συμβάσεων εργασίας με ίδια δικαιώματα για όλους, ενάντια στην καθιέρωση συνθηκών κάτεργου με την υπογραφή ατομικών συμβάσεων εργασίας.

★ Οι εργαζόμενοι στις συνεργαζόμενες πτηνοτροφικές επιχειρήσεις «ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ», «ΖΟΥΡΑΣ», ΒΙΟΚΟΤ, «ΕΛΙΖΑ ΑΛΚΟΤ» απαιτώντας την άμεση καταβολή των δεδουλευμένων τους, απαντούν στον εμπαιγμό της εργοδοσίας για το χρονοδιάγραμμα της πληρωμής με μείωση παραγωγής, με άρνηση υπερωριών, και με στρατηγικές στάσεις εργασίας, καθημερινά μέχρι την πληρωμή τους.



★ Η επίσχεση εργασίας των ναυτεργατών του πλοίου Μυτιλήνη από τις 19 Φλεβάρη έληξε νικηφόρα. Σε επίσχεση εργασίας όμως βρίσκονται επίσης από τις 19 Φλεβάρη, οι εργαζόμενοι στις κοινωνικές δομές του Δήμου Πρεβέζης. Οι εργαζόμενοι παραμένουν απλήρωτοι εδώ και 10 μήνες.

★ Σε μαζική απεργία προχώρησαν την Πέμπτη 26 Φλεβάρη οι εργαζόμενοι στην κλινική «Κυανούς Σταυρός» για τα δεδουλευμένα και για να μπει οριστικό τέλος στο αίσχος της απλήρωτης δουλειάς. Η εργοδοσία απάντησε με εξώδικο κατά της απεργίας προκειμένου διασπάσει την ενότητα των εργαζομένων, που όμως έπεσε στο κενό, καθώς αυτοί κλιμακώνουν τον αγώνα τους.

★ Ο αγώνας της εργαζόμενης στην MIGATO A.E. και το κίνημα αλληλεγγύης από δεκάδες σωματεία, εργατικές λέσχες, συνελύσεις γειτονιάς και συλλογικότητες σε όλη την Ελλάδα εξανάγκασε την εργοδοσία, που απέλυσε την εργαζόμενη λόγω εγκυμοσύνης χωρίς καμία αποζημίωση με πρόφαση την παροχή υπηρεσιών με «μπλοκάκι», να αναγνωρίσει την εξαρτημένη σχέση εργασίας και να καταβάλει ως αποζημίωση όλους τους μισθούς υπερημερίας για το διάστημα προστασίας λόγω εγκυμοσύνης και λοχείας (18 μήνες). Μπροστά στην οργάνωση πανελλαδικής ημέρας δράσης στα καταστήματα της εταιρίας στις 13/2, η «πανίσχυρη» εργοδοσία έβαλε την ουρά στα σκέλια!

★ Το ίδιο πρέπει να συμβεί και με τα αφεντικά της ΑΒ Βασιλόπουλος, που απέλυσαν την εργαζόμενη Ελένη Σ. επειδή αντέδρασε στις απειλές που δεχόταν προσωπικά από τον διευθυντή καταστήματος, απαίτησε το 10λεπτο διάλειμμα που δικαιούνται οι 4ωροι εργαζόμενοι, διαμαρτυρήθηκε για τις απλήρωτες υπερωρίες (και την τακτική να χτυπούν οι προϊστάμενοι τις κάρτες της βραδινής βάρδιας και να την κρατούν εστειλικά άλλη μισή ώρα στο μαγαζί), υπερασπίστηκε ανοιχτά την κυριακάτικη αργία. Με αίτημα την επαναπρόσληψη της εργαζόμενης έχουν ήδη πραγματοποιηθεί συγκεντρώσεις σε υποκαταστήματα της ΑΒ Βασιλόπουλος και το κίνημα αλληλεγγύης δυναμώνει.

**ΑΛΙΜΟΝΟ Σ' ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΓΕΛΑΝΕ ΕΔΩ**

**Στις 18 Σεπτέμβριου 2013 δολοφονείται ο αντιφασίστας Παύλος Φύσσας. Ενάμιση χρόνο μετά στις 25 Φεβρουαρίου νεοναζί ομοϊδεάτες του δολοφόνου βεβηλώνουν το μνημείο του στο Κερατσίνι αλλά επιχειρούν και εμπρηστική επίθεση στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο «Πασαμοντάνια» στον Κορυδαλλό.**

*«Αναλαμβάνουμε την Ευθύνη για την εμπρηστική επίθεση που δέχτηκε ο αυτοδιαχειριζόμενος Αντιφασιστικός / Αναρχικός Κοινωνικός Χώρος Πασαμοντάνια» μας δήλωσαν οι "πολιτικοί στρατιώτες" όπως αυτοαποκαλούνται σε κείμενό τους μαζί με άλλους γελοίους παραλογισμούς και υποσχέσεις «Έτσι λοιπόν μετά από μια φλογερή συζήτηση που είχαμε αφήσαμε και ΜΕΓΑΛΗ την υπογραφή της οργάνωσης μας (COMBAT 18) ώστε τα Αναρχοκομμουνιστικά καθίκια να την βλέπουν και να κλαίνε ..Η δικιά μας υπόσχεση σε αυτά τα υπολείμματα της Ιστορίας είναι ότι δεν τελειώσαμε είμαστε στην αρχή».*

Combat 18 είναι μια νέο-ναζιστική οργάνωση που δημιουργήθηκε το 1991 στη Μ. Βρετανία, αλλά σήμερα έχει παρακλάδια και σε άλλες χώρες. Μέλη της συγκεκριμένης οργάνωσης είναι ύποπτα για πολλούς θανάτους μεταναστών, μελών εθνικών μειονοτήτων και άλλων ανθρώπων που δεν γεννήθηκαν λευκοί. Το «18» προκύπτει από την αντιστοίχιση των αρχικών γραμμάτων του ονόματος του Αδόλφου Χίτλερ με αριθμούς (Adolf Hitler-->AH-->A=1, H=8), με βάση το λατινικό αλφάβητο.

Το θέμα μας δεν είναι η αρρώστια, τα ψυχολογικά προβλήματα και το μίσος που κουβαλάει στο κεφάλι του ο κάθε φασιστάκος, το θέμα είναι πως δίνουμε χώρο και επιτρέπουμε σε τέτοιους «ανθρώπους» να δρουν μέσα στη κοινωνία. Τέτοιες ιδεολογίες δεν έχουν χώρο πουθενά. Η βεβήλωση του μνημείου του Παύλου ήταν μια ακόμα απόδειξη ότι ο φασισμός, προφανώς, μεγαλώνει κάθε μέρα και είναι το καλύτερο εργαλείο του κράτους, που τον χρησιμοποιεί και θα τον χρησιμοποιεί εκεί που εκείνο δεν μπορεί να παρέμβει με τους νόμους του. Η σιωπή και το «κοιτάω τη δουλειά μου» έχει γίνει τρόπος σκέψης και ζωής. Δεν αντιδρούμε, όπως είναι το λογικό και το αναμενόμενο, όχι μόνο στη δολοφονία του Παύλου αλλά ούτε και σε κάθε βήμα/πράξη, του κάθε χρυσαυγίτη (και άλλων υπανθρώπων). Μα κι όταν το κάνουμε νομίζουμε πως είναι ένα τεράστιο βήμα μπροστά. Γιατί καταντήσαμε, εν έτη 2015, να θεωρούμε εξέλιξη της κοινωνίας τον περιορισμό του φασισμού, αναγνωρίζοντάς ως κομμάτι της κοινωνίας κάτι, που δεν θα έπρεπε καν να υπάρχει. Είναι αυτονόητο, ότι δεν δίνεις ούτε μια σπιθαμή χώρο στο φασισμό.

Αλλά δεν πειράζει, κάτσε αναπαυτικά στο καναπέ σου και δες τον κόσμο από τη τηλεόραση: έχει πιο ωραία χρώματα, καλύτερη ανάλυση, δεν χρειάζεται και πολλή σκέψη για να αλλάξεις κανάλι, αλλά για να αλλάξεις στην ουσία θέλει κάτι παραπάνω, που δεν στο δίνουν έτοιμο στις ειδήσεις των οχτώ. Μέχρι να έρθουν και για το παιδί σου ή το καναπέ σου, απόλαυσε την σιωπή.

## Το περί Γιακουμάκη Ευαγγέλιο...

Αυτό το κείμενο δεν είναι ένα ακόμη κείμενο για τον Βαγγέλη Γιακουμάκη, ούτε για το bullying, ούτε για να σας καλέσει να μαζευτείτε ως άλλοι kalamatianistas στους δρόμους της πόλης, να ανάβετε κεριά, αλλά είναι ένα κείμενο απέναντι και ενάντια σε όλα αυτά.

Για ακόμη μια φορά, ο μέσος κάτοικος αυτής της χώρας, πέρα από το να έχει παραδώσει τα κλειδιά του τρόπου σκέψης του στα Μέσα Μαζικής Προπαγάνδισης (ΜΜΠ από εδώ και στο εξής), αποφάσισε πλέον να δώσει και το δικαίωμα της αυτοδιαχείρισης των συναισθημάτων του στους ίδιους ανθρώπους<sup>1</sup>. Όλος αυτός ο ντόρος με την συγκεκριμένη υπόθεση έγινε μόνο και μόνο χάρη στα ΜΜΠ. Ό,τι αυτά αποφασίσουν, ότι πρέπει να μας ενδιαφέρει, θα μας ενδιαφέρει. Και αυτή η κατηγορία δεν αφορά μόνο τους μεσήλικες και τις τηλεοράσεις τους, αλλά και τα διαδικτυακά συνδεδεμένα νεότερα άτομα, αφού η ίδια ενημέρωση περνάει και μέσα από τα μεγάλα ειδησεογραφικά site του διαδικτύου. Και απαξ και αρχίζει κάτι να γίνεται trend σε facebook και twitter, «καταστρεφόμαστε» όλοι μαζί. Από όταν ανακαλύφθηκε το πτώμα του παιδιού, έχω βαρεθεί να βλέπω αναλύσεις, υποθέσεις, μηνύματα οργής, αλληλεγγύης, συμπαραστάσης, πατροναρισμάτος κλπ κλπ.

Και όμως όλα αυτά είναι μόνο τυφλές και άνοες αντιδράσεις και όχι πράξεις σκεπτόμενων ανθρώπων, ή έστω ανθρώπων, που μπορούν να σκεφτούν αυτό που τους προβάλλουν ότι πρέπει να σκέφτονται.

Και εξηγούμαι:

Καθ' όλη την ιστορία με τον Βαγγέλη, η οποία ακόμα και σήμερα δεν έχει σταματήσει να απασχολεί τα ΜΜΠ, έχουν συμβεί τα παρακάτω περιστατικά, για τα οποία δεν έχει υπάρξει σχεδόν καθόλου ενημέρωση:

- Βιασμός φοιτήτριας στην Ξάνθη, όχι από μετανάστες όμως γιατί τότε θα το ξέραμε, κάτι που δεν συμβαίνει για 1<sup>η</sup> φορά τα τελευταία χρόνια (θα τα ήθελε ο κύκλος της μάλλον).
- Απεργία πείνας σχεδόν 1 μήνα τώρα από κρατούμενους στις φυλακές τύπου Γ για κατάργηση τους, όσο και για κατάργηση άρθρων 187 και 187Α και συνθήκες κράτησης αυτών (τρομοκράτες είναι, καλά να πάθουν). Κατάληψη στο ραδιοσταθμό «Στο Κόκκινο» από αλληλέγγυους/ες, κάτι για το οποίο τηρείται σιγή ιχθύος από κλασσικά καθεστωτικά ΜΜΠ αλλά και άρθρα εμετοί από «προοδευτικά» Μέσα όπως το The Press Project και η ΕΦ.ΣΥΝ.
- Δίκη του μετανάστη που είχε βασανιστεί, αλυσοδεθεί και πέσει θύμα κλοπής από τα αφεντικά του στην Σαλαμίνα (αλλά αυτός είναι παράνομος). Καινούρια υπόθεση με μετανάστες-σκλάβους στην Αχαΐα, αυτή την φορά με θύματα 2 Ρουμάνους εργάτες (παράνομοι και αυτοί άρα καλά να πάθουν).
- Θάνατος 22χρονου στρατιώτη στο 401 ΓΣΝ και καμία απάντηση στην καταγγελία του δικτύου Σπάρτακος αναφορικά με τις συνθήκες θανάτου του (κανένας θάνατος στρατιώτη δεν οφείλεται σε λάθος στρατιωτικών, όπως όλοι ξέρουμε).
- Θάνατος φυλακισμένου στον Κορυδαλλό, γιατί ζητούσε ιατρική βοήθεια επί ώρες μέχρι αυτή να του παρασχεθεί, όταν πέθανε (μπορεί να είχε ρεπό ο γιατρός, άνθρωπος είναι και αυτός).

<sup>1</sup>Διάβασε Marshall McLuhan και δεξ την ταινία Network (1976) έως και την σειρά The Newsroom (2012)

- Αντιφασιστική/αντιρατσιστική πορεία την ημέρα της Παγκόσμιας Ημέρας κατά του Ρατσισμού με πλήθος κόσμου (αλλά εκεί δεν είχε επεισόδια).
- Φωτογραφία μαθήτριας– σημαιοφόρου γίνεται ξανά θέμα στα social media με αιτία την απόχρωση στο δέρμα της (αφού είναι μαύρη δεν είναι Ελληνίδα ως γνωστόν).
- Μόλις σήμερα τα δικαστήρια αθώωσαν παμπηφεί τους 4 συμμαθητές- βιαστές της 15χρονης τότε μαθήτριας στην Αμάρυνθο της Εύβοιας και η απόφαση είναι ότι “ασέλγησαν μεν εις βάρος της κοπέλας, ωστόσο αυτό έγινε με τη θέληση της παθούσης”. Και ξέρετε κάτι αυτή η είδηση είναι που συμπυκνώνει όλη την ελληνική παθογένεια σε ένα σώμα<sup>2</sup>.
- Για τους μαλάκες της Ελληνικός Χρυσός που κατέβηκαν στην Αθήνα να διαμαρτυρηθούν ότι είναι οι πρώτοι απολυμένοι του Λαφαζάνη όμως μάθατε (χωρίς να σας πουν ποιος τους πλήρωσε τα έξοδα για να έρθουν στην Αθήνα και χωρίς να ξέρετε τί λέει η άλλη πλευρά).

Θα σταματήσω κάπου εδώ την λίστα, γιατί όποιος θέλει να καταλάβει κάτι θα το έχει ήδη καταλάβει με αυτά τα παραδείγματα, ενώ οι υπόλοιποι θα συνεχίσουν τον μακάριο ύπνο των «διαπραγματεύσεων με την Μέρκελ»... Όταν η ενημέρωσή μας περνάει μέσα από συγκεκριμένα Μέσα, θα πρέπει να είμαστε υποψιασμένοι για τα συμφέροντα αυτών των μέσων πρώτα και μετά θα πρέπει να πιστοποιούμε την είδηση και όχι απλά να καταναλώνουμε και τις ειδήσεις ως ένα απλό προϊόν. Από την δεκαετία του 70 υπάρχουν θεωρητικές μελέτες σχετικά με τα ΜΜΕ και τον τρόπο λειτουργίας τους.

---

<sup>2</sup>Σας υπόσχομαι ένα αναλυτικό άρθρο για την εξήγηση αυτής της πρότασης

## «KALAMATA:21»

Στην περίοδο των Αποκριών, άκουσα να συζητιέται έντονα η υποψηφιότητα της Καλαμάτας για Ευρωπαϊκή Πολιτιστική Πρωτεύουσα το 2021. Οπότε, έκατσα λίγο να διαβάσω τί εστί Πολιτιστική Πρωτεύουσα. Έπειτα, διάβασα το άρθρο του Έκτορα Τσατσούλη, εκτελεστικού διευθυντή Γραφείου Υποψηφιότητας «KALAMATA:21». Και, αφού κάθομαι και επεξεργάζομαι λίγο αυτά που διάβασα, σκέφτομαι: **Ωραία τα λες Έκτορα. Προσωπικά δεν με πείθεις. Γιατί για να με πείσεις, θα πρέπει να μου δώσεις περισσότερα από αυτά που γράφεις. Είμαι σίγουρη πως Πολιτιστική Πρωτεύουσα δεν είναι μόνο πολιτιστικό έργο. Πολιτιστική Πρωτεύουσα είναι και Παιδεία και Πολιτισμός. Από αυτά άραγε τι έχουμε να προσφέρουμε;**

Ναι, η Καλαμάτα είναι μια όμορφη πόλη που συνδυάζει βουνό και θάλασσα. Έχει πολλά πολιτιστικά δρώμενα διεθνούς φήμης, όπως είναι το Φεστιβάλ Χορού και το Φεστιβάλ Μηδέν. Είναι μια πλούσια πόλη στον καλλιτεχνικό και πολιτιστικό τομέα, με πολλές θεατρικές ομάδες και μουσεία και εκδηλώσεις για τα τοπικά προϊόντα. Εκτός από αυτά όμως, έχει και πολλά προβλήματα, τα οποία δεν περνούν απαρατήρητα.

Κοίτα λίγο την εικόνα της πόλης που θέλεις να κάνεις πολιτιστική πρωτεύουσα. Τα σκουπίδια που βρίσκονται κοντά στα ΚΤΕΛ (και δεν μιλάω φυσικά για εκείνα που είναι μέσα στους κάδους). Μιλάω για εκείνα, που βρίσκονται στην αφετηρία των λεωφορείων, που μεταφέρουν τον κόσμο μέσα στην πόλη σου. Εκείνα, που βρίσκονται γύρω από την κεντρική λαϊκή αγορά της πόλης, σκορπισμένα στο ελάχιστο πράσινο, που βρίσκεται τριγύρω. Κοίτα τα αδέσποτα, εκείνα, που λιγιστοί από εμάς προσπαθούν να ταΐσουν, να φροντίσουν και να στεριώσουν, την ίδια στιγμή, που ο Δήμαρχος έχει σαν μότο «Μην ταΐζετε τα αδέσποτα» και οι περισσότεροι τα βρίζουν και τα κακοποιούν.

Κοίτα την πλατεία σου και θυμήσου πως ήταν πριν λίγα χρόνια, πριν ο Δήμαρχός σου αποφασίσει να την τσιμεντώσει από άκρη σε άκρη. Κοίτα την τεράστια παραλία σου και πως κάθε χρόνο η ελεύθερη της έκταση μειώνεται αισθητά για να ξεφυτρώσει ένα καινούριο μπαράκι ή καφετέρια. Κοίτα τους τοίχους της πόλης σου, οι οποίοι είναι γεμάτοι συνθήματα από φασίστες. Κοίτα τα φασιστικά γραφεία, που λειτουργούν στα πιο κεντρικά σημεία της πόλης. Κάνε μια βόλτα αργά την νύχτα και δες τους άστεγους, που προσπαθούν να κοιμηθούν σε πάρκα και πυλωτές. Κοίτα τον ποδηλατόδρομο, που δεν υπάρχει σε όλη την πόλη, αλλά η πόλη προωθεί την ποδηλασία. Κοίτα το μεγαλειώδες Μέγαρο Χορού, το οποίο κατασκευάστηκε, δεν έχει τελειώσει ακόμα προφανώς (γιατί, εάν είχε ολοκληρωθεί, είμαι σίγουρη ότι δεν θα ήταν έτσι όπως είναι), και πως δεν έρχεται ούτε μία παράσταση σε αυτό. Κοίτα τα προβλήματα που δημιουργούν οι βροχές από τα φρεάτια, που δεν καθαρίζει ποτέ κανείς, και τα προβλήματα εντόμων το καλοκαίρι, που αντιμετωπίζει ο κόσμος. Νιώσε στο πετσί σου αυτή την ανεκδιήγητη μπόχα που περιπλανάται Μάρτη μήνα στην πόλη.

Και τώρα θα μου πεις πως σε κράζω και πως αυτά είναι ζητήματα που θα φροντίσεις να έχουν αντιμετωπιστεί ως το 2021. Και 'γω θα σου απαντήσω πως αυτά τα προβλήματα, τα οποία σου παραθέτω περιληπτικά και όχι εκτενώς, είναι προβλήματα, τα οποία βλέπω στην πόλη τα τελευταία 8 χρόνια, που ζω μόνιμα και εργάζομαι σε αυτήν.

Επίσης, θα σου πω πως η Ελλάδα βρίσκεται σε κρίση από το 2008 και, ενώ υποτίθεται έρχεται αυτή η ρημάδα η «ανάπτυξη» (από πού άραγε;), δεν γίνεται τίποτα. Και αναρωπιέμαι, οι πολιτιστικές αξίες που μοιράζονται οι πολίτες μεταφράζονται μόνο σε φεστιβάλ χορού, θεατρικές ομάδες και εκδηλώσεις για τα τοπικά προϊόντα; Αυτό είναι Πολιτιστική Πρωτεύουσα; Να παράγεις «έργα»; Και το αληθινό έργο, αυτό της παιδείας και του πολιτισμού (πέραν του ιστορικού και καλλιτεχνικού ενδιαφέροντος), ποιανού δουλειά είναι άραγε;

**TinyBitch**

## "Εκεί που ανοίγει ένα σχολείο, κλείνει μια φυλακή"



Είναι κάποια σχολεία αλλιώς από αυτά που ξέρουμε. Είναι κάποια σχολεία που οι μαθητές λαχταρούν να πάνε. Χωρίς εκδρομές, χωρίς κοπάνες, που δεν επιστρέφεις σπίτι σου μετά το σχόλασμα. Είναι κάποια σχολεία που κάνουν τους μαθητές να νιώθουν καλύτεροι, παρά τα αδιαπέραστα κάγκελα τους.

Είναι σχολεία μέσα στις φυλακές, τα οποία έχουν ανάγκη τόσο οι μέσα σε αυτές, όσο και οι έξω...

Κάθε είδους φυλακή περιορίζει, γκετοποιεί και αποξενώνει τους μέσα από τους έξω. Κάθε αφαίρεση ελευθερίας, καταστρέφει ένα κομμάτι του ανθρώπου. Κι εδώ έρχονται τα σχολεία δεύτερης ευκαιρίας να ασχοληθούν με τους ανθρώπους που είναι στο περιθώριο, με τους εγκληματίες, με τα μηδενικά του κόσμου, όπως η κοινωνία τους αποκαλεί..

*«Υπάρχουν δύο τάσεις, η μία είναι να φτιάξουμε φυλακές τύπου Γκουαντάναμο, τις οποίες εγώ θεωρώ πως δεν χρειαζόμαστε. Η άλλη τάση είναι να φτιάξουμε φυλακές οριζόντιες, ανθρωποκεντρικές, να βρούμε τρόπο οι παραβάτες να ασχολούνται με κοινωνική εργασία, να αποσυμφορηθεί η φυλακή, να βάλουμε μπρος εκπαιδευτικά προγράμματα, διότι αυτός που εκπαιδεύεται δεν ξαναγυρίζει στη φυλακή. Δεν το λέω εγώ, το λένε τα στατιστικά σε όλη την Ευρώπη. Ενώ η τάση είναι το 70% των αποφυλακισμένων να επιστρέφουν στη φυλακή, για τους κρατούμενους που πηγαίνουν σχολείο εμείς έχουμε καταγράψει ένα ποσοστό επιστροφής 6% στον Κορυδαλλό και 3% στη Θήβα. Έχουμε παρουσιάσει τα στοιχεία και στη Βουλή των Ελλήνων.»* - Κλήμης Πυρουνάκης – Διευθυντής Σχολείου Δεύτερης Ευκαιρίας Φυλακών Θήβας

Τα σχολεία μέσα στις φυλακές, πέραν της μόρφωσης που προσφέρουν, θα έπρεπε και προσπαθούν, να λειτουργούν ως εργαλείο για να ανακαλύψουν οι φυλακισμένοι τα ταλέντα τους, να πιστέψουν στις ικανότητές τους και να ανακτήσουν την αυτοπεποίθησή τους. Να λειτουργούν ως μέσο για τη ζωή μετά τη φυλακή, δημιουργώντας ευκαιρίες σε πραγματικό επίπεδο για μετέπειτα σπουδές, επαγγελματική αποκατάσταση και χωρίς φόβο αλληλεπίδραση με την υπόλοιπη κοινωνία.



«Ποτέ δεν υπήρξα καλός μαθητής. Δεν έβρισκα ποτέ κάτι ενδιαφέρον στο σχολείο. Ήταν όλα τόσο “ξένα”. Ακόμα και οι γιορτές μου φαίνονταν βαρετές. Έχω αλλάξει πολλά σχολεία της Θεσσαλονίκης. Για την ακρίβεια... με διώχνανε. Θυμάμαι μόνο την ειρωνεία και την κοροϊδία των καθηγητών μου αλλά και την ταπείνωση που κάθε φορά ένιωθα μπροστά στους γονείς μου.

Τώρα είμαι στη φυλακή και απ’ ό,τι φαίνεται θα μείνω για πολλά χρόνια

ακόμη. Ξεκίνησα να πηγαίνω στο σχολείο της φυλακής απλώς για να φεύγω από μέσα. Ποιο είναι το περίεργο; Το αγάπησα!!! Στεναχωριέμαι όταν έρχεται το Σαββατοκύριακο και περιμένω να φτάσει η Δευτέρα με αγωνία μικρού παιδιού.

Μου αρέσει που συναντώ και μιλάω με άτομα του “έξω” κόσμου. Μου αρέσει που κάθε μέρα ντύνομαι καλά, με καθαρά ρούχα. Μου αρέσει που νιώθω ότι οι δάσκαλοι νοιάζονται για μένα. Μου αρέσει που ρωτάνε τη γνώμη μου και μιλάω χωρίς να φοβάμαι. Μου αρέσει που μπορώ πάλι να εμπιστευτώ κάποιον» - Γράμμα από την εφημερίδα "Προσπαθώντας για το αύριο" που εκδίδει το σχολείο των φυλακών Αυλώνας

Στη μικροαστική μας κοινωνία, εκεί που το πρόβλημα όταν είναι μακριά δεν υπάρχει, είναι πλάνη να πιστεύετε πως δε σας ακουμπά. Βλέποντας, τη μεγάλη πλέον ταξική ποικιλομορφία των φυλακισμένων, θα καταλάβετε πως κανείς δεν είναι μακριά από την «ατυχία» του να μπει.

Παράλληλα, πατώντας στην ίδια λειτουργία, που σας κάνει να αδιαφορείτε, τον φόβο, θα ήθελα να τονίσω πως στην έννοια της φυλακής σας, έχετε βάλει το ρόλο του σωφρονισμού. Το σωφρονισμό ως βελτίωση της διαγωγής του ατόμου, με σκοπό τον «επανεκπαίδευση» του εγκληματία για να βγει ξανά στην κοινωνία.

**Μέχρι το γκρέμισμα κάθε φυλακής, απαιτούμε καλύτερες συνθήκες κράτησης.**

**Απαιτούμε σχολεία μέσα στις φυλακές..**

Γιατί μια μέρα και ο βιαστής θα βγει.. Πως θες να βγει?

Εγκλωβισμένος και φοβισμένος, χειρότερος από ότι μπήκε

ή μέσα από ένα ΣΧΟΛΕΙΟ..?

writing on walls does not make  
you an anarchist, but it's a start.



I ♥